

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobce: **Ing. L. V.**, zast. JUDr. Pavlem Koudelkou, advokátem, bytem Sinkulova 768/18, Praha 4, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze,** se sídlem Žitná 12, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 19. 11. 2003, č. j. 5 Ca 54/2003 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2002, č. j. 8324/02-110. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu ve Vlašimi, kterým byla dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1998; došlo ke snížení daňové povinnost na částku 72 832 Kč.

Proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel dne 3. 2. 2003 u Městského soudu v Praze žalobu, ve které ve vztahu k souzené věci zejména namítal, že správce daně nesprávně vyměřil daňovou povinnost, kdy nepřihlédl ke všem zjištěným skutečnostem, zejména pak ke znaleckému posudku statika a neuznal výdaje spojené s odstraněním stavby, a nepostupoval v souladu se zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“). Na základě výše uvedeného pak požadoval zrušení napadaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Následným rozsudkem Městský soud v Praze žalobu zamítl. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že soud neshledal namítané porušení zákona a nepřisvědčil žádné z žalobních námitek. Své závěry opíral i o skutečnosti zjištěné ze správního spisu, který si od žalovaného správního orgánu vyžádal, a ze kterých dovodil nedůvodnost žaloby.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítá kasační důvod podřaditelný § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když tvrdí, že rozhodnutí Městského soudu je nepřezkoumatelné z důvodu vady řízení, která měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tento závěr podepřel tvrzením, že Městský soud v Praze neoprávněně vyžádal od žalovaného správního orgánu správní spis v předmětné věci, týkající se stěžovatele. Toto tvrzení dovozoval ze znění ustanovení § 24 odst. 3, 5 a 6 daňového řádu, s tím, že žaloba ke správnímu soudu není podle stěžovatele *opravným prostředkem v daňové věci*. K tomuto doplnil, že i když ustanovení § 74 s. ř. s. připouští, aby žalovaný předložil správní spis, nelze toto ustanovení chápat jako lex specialis, tedy speciální předpis (stěžovatel uvedl – *„leg specialis“* – pozn. Nejvyššího správního soudu) k daňovému řádu; odkázal na ustanovení § 2 odst. 5 daňového řádu, interpretační zásady práva a § 124 občanského soudního řádu. Z výše uvedeného pak stěžovatel v kasační stížnosti dovodil, že Městský soud v Praze rozhodoval na základě důkazů opatřených v rozporu s daňovým řádem.

Stěžovatel navrhoval zrušení označeného rozhodnutí Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že výklad stěžovatele je nelogický a vedl by ke zbavení práv účastníků řízení a tedy i stěžovatele, neboť by nebylo možné správní rozhodnutí přezkoumávat. Žalovaný správní orgán ve vyjádření provedl právní výklad v kasační stížnosti označených ustanovení a dospěl k závěru, že ustanovení § 24 odst. 3 daňového řádu prolamuje ve vztahu k soudnímu přezkumu povinnost mlčenlivosti pracovníků správce daně. S odkazem na uvedené závěry navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. V průběhu řízení stěžovatel doložil, že je v daném řízení o kasační stížnosti zastupován JUDr. Pavlem Koudelkou, bytem Sinkulova 768/18, 147 00 Praha, přičemž uvedl, že se jedná o jeho zaměstnance, který splňuje podmínky vysokoškolského právnického vzdělání, přičemž přiložil i kopii diplom o absolvování vysokoškolského studia v oboru právo na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Nejvyšší správní soud se s tímto doložením zastoupení spokojil a dovodil, že zastoupení stěžovatele splňuje podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, jako v případě Městského soudu v Praze, námitky související s řízením před správním orgánem, nýbrž je jeho úkolem primárně posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel za tento důvod označil důvod podřaditelný písm. d) § 103 odst. 1 s. ř. s, tedy nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro vadu řízení, posuzoval Nejvyšší správní soud relevanci stížnostních námitek ve vztahu k tomuto důvodu, avšak neshledal jeho naplnění.

Tvrzení stěžovatele o tom, že Městský soud v Praze si pro potřeby přezkumného řízení neoprávněně vyžádal od žalovaného správního orgánu správní spis týkající se předmětné věci, je třeba odmítnout.

Institut řádného soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž vyžaduje, aby soud měl k dispozici veškeré materiály, které měl k dispozici správní orgán. V opačném případě by soud nemohl vycházet ze zjištěného stavu věci žalovaným správním orgánem, tento posoudit a porovnávat jej s dovozenými závěry. Následně by tak byl znevýhodněn sám navrhovatel takového soudního přezkumu, nejčastěji právě občan, který se soudního přezkoumání domáhá. Z tohoto důvodu zákonodárce umožnil plnou soudní kontrolu veřejné správy, kdy soud musí mít k dispozici veškeré materiály, na jejichž základě rozhodoval správní orgán. Toto vyplývá jak z hlavy první a čtvrté Ústavy, tak i po promítnutí jejich obsahu do zákonné úpravy z příslušných zákonných ustanovení. Tak konkrétně v zákonné rovině toto vyplývá zejména z ustanovení § 74 s. ř. s., a podpůrně i z ustanovení § 23 daňového řádu, (které se však vztahuje na povinnost mlčenlivosti pracovníků správce daně). Opačná argumentace stěžovatele by vedla ke zcela absurdním závěrům, kdy, jak již bylo poznamenáno, by soud nemohl vycházet ze správním orgánem zjištěných skutečností, porovnávat je se skutečnostmi, které lze dovodit toliko ze spisového materiálu a následně dovozovat porušení či neporušení zákona. Pokud by tomu tak nebylo, docházelo by mimo jiné i k porušení Ústavy či Listiny základních práva svobod, a to včetně práva na spravedlivý proces zakotveného v článku 36 Listiny.

S odkazem na výše uvedené tak nelze přisvědčit stěžovatelovým námitkám, že Městský soud v Praze rozhodoval na základě důkazů opatřených v rozporu se zákonem. Stěžovatelův výklad ustanovení § 24 odst. 3, 5 a 6 daňového řádu odporuje smyslu a účelu zákona a Nejvyšší správní soud se s ním neztotožňuje. Ustanovení § 24 daňového řádu připouští poskytování informací ze spisu, neb pojmem *opravný prostředek v daňové věci*, je třeba rozumět i správní žalobu; jiný „soudní“ opravný prostředek v daňových věcech ostatně ani neexistuje. Ostatně stěžovatel sám k žalobě přiložil kopie všech rozhodnutí, o která se opíral žalovaný správní orgán. Stejně tak je třeba uvést, a to bez vyložení vztahu speciality, která nemá na věc vliv, že v případě soudního přezkumu je třeba vycházet z ustanovení § 74 s. ř. s., který správci daně ukládá předložit v zákonem stanovené lhůtě správní spis pro řádné posouzení věci. V těchto námitkách tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Podle Nejvyššího správního soudu nedošlo ani k porušení ustanovení § 2 odst. 5 daňového řádu, který se vztahuje na osoby zúčastněné na řízení, interpretačních zásad či ustanovení § 124 občanského soudního řádu, které na souzenou věc evidentně nedopadá. V těchto námitkách tak nemohl Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčit.

S odkazem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že Městský soud v Praze, který v dané věci rozhodoval ve spojení s posouzením obsahu správního spisu, rozhodoval na základě důkazů opatřených v souladu se zákonem.

Po porovnání všech námitek a jich doplňujících tvrzení stěžovatele obsažených v kasační stížnosti s významem jednotlivých důvodů, pro které by bylo lze kasační stížnosti přisvědčit, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že k naplnění důvodů, podřaditelných § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., v posuzované věci nedošlo. Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud zvažoval i případné naplnění jiných stížnostních důvodů, upravených v § 103 odst. 1 s. ř. s., tedy důvodů vymezených v písm. a), b), c) a e) tohoto ustanovení, avšak naplnění ani žádného takového jiného stížnostního důvodu neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že se žádnému z účastníků řízení, za situace, kdy stěžovatel nebyl v řízení úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu